

maa det bringe ind for Domstolene, ikke gennem Fogedforbud, men gennem ordinært Søgemaal. Nu vil jo Begravellesvølenet med en vis Føje sige: Ja, dermed ere vi kun daarligt tjente. Naar vi nedlægge Protest mod, at I grave et saa stort Areal bort af vor smukke Kirkegaard, og vi ikke kunne gøre noget til at forhindre det, saa er det en mindre heldig Udvej at vise os, at vi senere kunne søge Ministeren og maaste saa Dom for, at Ekspropriationen har været uberettiget. Ja, det er et af de Tilfælde, som der ikke er noget at gøre ved; men al Administration vil jo, særlig paa et Felt som dette, være fuldstændig umulig, hvis man saaledes ved et Forbud kunde foregribe Administrationens Handlinger og gøre dem uirksomme eller endogsaa efter den ærede Interpellants Mening gøre det strafbart, at Administrationen ikke efterkommer dette Forbud.

Det lyder nu jo saa stort med „Kongens Foged“ og „Kongens Foged“. Der er saa mange Kongens Fogder til i Landet; thi enhver Politimester er Kongens Foged, og det er ikke saa stort bevendt alligevel med det høje Stade, som denne Retsautoritet har. Naturligvis har han her i Kjøbenhavn adskilligt mere at sige end en Kongens Foged omkring i Provinserne. Men hvorom alting er, saa fortaar jeg ikke, hvorledes Kongens Foged her i Kjøbenhavn med Tilfidsættelse af Bestemmelserne i Grundlovens § 72 har kunnet finde sig besjætet til at nedlægge et saadant Forbud; thi en rolig og, jeg vil sige, ganske læg Betragtning af det hele Forhold maatte have sagt ham, at naar det overhovedet lader sig gøre, hører al mulig Administration op her i Landet. Det maa for øvrigt Kongens Foged selv forsvare — nu er han jo for Retten ude over det, idet det hele jo er faldet bort — om det Dekret er rigtig eller ej. Efter min Opfattelse er Dekretet ulovmedholdeligt og havde ikke i Henhold til Grundlovens § 72 kunnet gives. Men nu er det givet, siger saa den ærede Interpellant, at der er nedlagt et Forbud — ikke mod Ministeren, som det burde være nedlagt imod, thi det er paa hans Ansvar, det er fset, men mod Generaldirektør Tegner — det er altsaa givet, og Respekt for Retten! Den ærede Interpellant sagde, at en Minister kan lige saa lidt sætte sig ud over et Forbud af Kongens Foged, som en privat Mand kan gøre det. Ja, der er et gammelt Ord der siger: Der er Forskel paa Kong Salomon og Tjergen Hattemager, og det er ganske vist, at selv et ulovligt Forbud som dette — jeg tror at kunne falde det saadant — maa respekteres af Privatmanden, og at

han ikke kan sidde det overhørig, men det er lige saa utvivlsomt, at en Minister, som staar i Spidsen for den Administration, mod hvilken Forbudet er rettet, ganske roligt kan lade det ligge som noget, der ikke vedrører ham. Naturligvis kan jo Ministeren rette sig derefter; men jeg tror, den højtærede Minister har fuldkommen Ret i, at Offentligheden vist ikke vilde have været ham taknemmelig, hvis han havde rettet sig efter dette Forbud og ganske roligt ladet alle Jærnbaneanarbejder ved Kjøbenhavns Banegaard ligge, indtil det endelig til syvende og sidst blev afgjort i Højesteret, om dette Forbud overhovedet burde være nedlagt. Ministeren kan gøre det, men for mit Syn staar det, som det vilde have været ret uforvarligt, om han havde gjort det. Han kan altsaa ganske roligt sige: Det er en Administrationshandling, som jeg bærer Ansvar for, og hvad enten Kongens Foged forbyder mig det eller ikke forbyder det, ster det alt sammen paa mit Ansvar. Der er ikke nogen anden Fremgangsmaade mulig under saadanne Forhold som de foreliggende, naar overhovedet Administrationen skal kunne virke.

Om man nu vil kalde Forbudet en Nullitet, eller man vil bruge et mindre stærkt Udtryk, er jo en Smagssag. Reelt falder det ganske sammen med min Opsættelse, at i Forhold til Ministeren for offentlige Arbejder er det af Kongens Foged nedlagte Forbud ikke eksisterende, naar han ikke finder Anledning til at falde til Føje derfor; men aldeles mærkværdigt er det jo, som ogsaa fremhævet af den højtærede Justitsminister, at man, efter at Ministeren havde sat sig ud over Forbudet, troede i Forordningen af 1842 at have Hjemmel til at gaa videre i denne Sag eller med andre Ord, at Kongens Foged beder Kongens Politimester ude i Søndre Birk, om han ikke vil være saa god at sætte Kongens Minister paa Døren ude paa Vestre Kirkegaard. Det er virkelig et Tilfælde, som Gud ske Lov er enestaaende her i vort Land, at man har troet noget saadant muligt; men det mærkværdige sete dog, Politimesteren ude i Søndre Birk betænkte sig nok noget, efter hvad jeg har hørt, men tog saa Mod til sig og satte Ministeren ud af Kirkegaarden, in effigie ganske vist. Jeg tror ikke, at den ærede Politimester i Søndre Birk skulde have gjort det, og jeg tror ikke, han havde haft nodig at gøre det. Den ærede Interpellant sagde, at han havde ikke gjort andet end, hvad der var hans Pligt, den havde han opfyldt uden at blink. Man fremstiller undertiden Retsfærdighedens Gudinde med Bind for Øjnene, og det kan være, at Politimesteren ude i